

F. BRUMMER

RUNOELMIA 1

F. Brummer

Runoelmia 1

«Public Domain»

Brummer F.

Runoelmia 1 / F. Brummer — «Public Domain»,

Содержание

RUNOELMIA	5
Runottarelleni	5
Siksi laulan	7
Harjulla. 1	8
Attilan häät	10
Sydän	11
Paimenessa	12
Yksinänsä	13
Jos olisin Wainämöinen	14
Koska toisin?	15
Lasisilmäin ostaja	16
Tuulten tuudittama	17
Pyry ilmassa	18
Toivo	19
Lentotähti	20
Kylmä kirje	21
Älä ruoski hevoistasi	22
Vanhus kellollensa	23
Syksyn koivu	24
Mistä laulaisin?	25
Syksyn kukat ovat vaaleita	26
Kullalleni	27
Pikku Annin mietteet	28
Ilta-laulu	29
Kotimaassa	30
UUTISASUKKAAT RISTIKORVESSA	31
Конец ознакомительного фрагмента.	32

F. F. Brummer

Runoelmia 1

RUNOELMIA

Runottarelleni

Ois mieli sulla lentää
Jo taivaan pilvihin,
Mut myötäis en voi entää
Jos siinnät silmihin;
Ja siipiesi päällä
Jäis kesken kulkuni.
Ei; pysytään me täällä,
Maan päällä, armaani.

Kas, taivaallista eikö
Maan päällä oisikaan?
Sen Luoja pojes veikö?
Ei luulla voisikaan:
Näe lehdot suvisäällä,
Näe silmät Selmani!
Ei; pysytään me täällä,
Maan päällä, armaani.

Täll' ensin Edenissä
Ois taivas tarjona,
Ja puhtaan sydämessä
Se viel' on avoinna.
Kuin liukkahalla jäällä
Vaikk' oisi matkani,
Niin pysytään me täällä,
Maan päällä, armaani.

Ihmeeksi merten ääret
Ne Luoja tänne loi,
Ja satakielten äänet
Vaan ylistystä soi.
Viel' alpein ryntähällä
Rehoittaa ruusuni.
Ei; pysytään me täällä,
Maan päällä, armaani.

Kun maiset siteet laukee,
Ja taivaan laulu soi,

Mun äänein silloin raukee,
Niin laulella en voi.
Ja torvet ylähältä
Kun kaikuu korviini,
Niin lähdetään me täältä,
Maan päältä, armaani.

Siksi laulan

Oil öisen synkkä mieleni,
Ja murhe ahdisteli;
Myös kyynel peitti silmäni,
Ja rinta huokaeli.

Mut mietin: paremp' itkua
On vaikka naureskella,
Ja auvoisempi surua
On vainen lauleskella.

Ei soinnu somast' ääneni,
Vaan kas, kun veisaelen,
Min kohta haihtuu huoleni,
Ja siksi lauleskelen.

Harjulla.¹

Oi, Herra, maailmaasi
Saan taaskin ihailla.
Kuin voisin kunniaasi
Ma kyllin veisaila!
Sun ihmetyösi ovat
Niin suurenlaatuiset
Ja luonnon jalot kuvat
Niin vaihtelevaiset.

Kas Kanavuorta tuolla,
Mi siintää silmihin;
Sen kummallakin puolla
On seutu herttaisain.
Ja Haapakosken pauhun
Sen kuulen tännekin:
Oi, Luoja, voimas laadun
Näen luomastasikin.

Kuvana lempeästä,
Mi mielet lumoilee.
Ja luonnon liepehestä
Kuin lapsi hymyilee
Nään Lohikosken lehdot
Ne ihmeen ihanat,
Sen kummut, kukkakehdot
Ja rannat vihannat.

Jo Alvejärven vuossa
On aallot nukkuneet,
Ja väreet Tuomiossa
On tyyten tauonneet.
Tän seudun syvää rauhaa
Ken hennois hämmentää?
Vaan rastasparvi laulaa
Ja peippo visertää.

Kas Jyväsjärven pintaa
Nuo purret kiitelee;
Ne varmaan ennen iltaa
Nyt kotiin rientelee.
Ja höyrylaivat lentää
Jo päässä Päijänteen;
Ne piakkohon entää

¹ Harju on Jyväskylän kaupungin lounais-puolella oleva korkea mäki.

Äijälän salmehen.

Ja kaupunki tuo sievä
On tulevaisuuden.
Se kansan viel on vievä
Luo valon aarteiden.
Tääll' oivat miehet loipi
Tiedolle alttarin,
Ja monet järjet juopi
Lähteestä Mimerin.

Näin runsaast suloisuutta
On isänmaassamme.
Se hartautta uutta
Luo vastuksissamme.
Oi, kuinka tunteet vaihtuu
Näit' ajatellessa!
Pois kaikki huolet haihtuu
Jo luonnon helmassa.

Attilan häät

Miksi laulaa Hunnein lapset, iloisina kulkevat?
Miksi ratsut rauhallisna tannerta nyt polkevat?
Torvet raikuu, riemu kaikuu lakeoilla Unkarin;
Häitä näin nyt vietetähän uljaan sotasankarin.
Ken on sulho? Attila, tuo maailmankin mainio,
Hän on sulho. Morsian on ihanainen Ildiko.
Torvet raikuu, riemu kaikuu, juhlaa kestänyt jo on
Ammon aikaa, väsyneiden mielet pyrkii lepohon.
Päivä laskee. Lemmettäret urhon rintaa viehättää,
Teltan yli Hämärätär öisen hunnun levittää.
Tuoni hioo viikatettaan. Julma, säästä sulhoa!
Maineen, lemmen helmasta nyt häntä älä tempoa.
Armotoin sa olet Tuoni. Sankari on sorrettu;
Maailmankin mainiolt' on elon lanka leikattu.
Aamu joutuu. Pustalle luo kulta loisteen aurinko.
Lohdutoinna vuotehella itkee armas Ildiko.

Sydän

Oil aika, jolloin riemusta
Löi rintani: "tik, tak".
Ma lasna juoksin; povesta
Vaan kuului näin: "tik, tak."
Kun äidin helmaan uinahdin,
Löi sydän hiljaa: "tik."
Ja leikkimään kun havahdin:
"Tik, tak, tik, tak, tik, tak."

Kun nousin nuorukaiseksi.
Löi rintani: "tik, tak."
Ja veri kuohui kuumaksi,
Kun suonet soi: "tik, tak."
Oi mieles' onko maailmaan?
Sen vaaroihinko? "Tik!"
Ja Helmin kullakseinko saan?
"Tik, tak, tik, tak, tik, tak."

Vaan miehen povi tyynesti
Taas tykkivi: "tik, tak."
Kun unet haihtuu, hartaasti
Se vastavi: "tik, tak."
Mut isänmaa ja vapaus jo työhön kutsuu. "Tik."
Ja taas lyö rinta rohkia:
"Tik, tik, tik, tak, tik, tak."

Ah vallan vaivaloisesti
Käy vanhana tik, tak.
Ja vaikeutta varmasti
Tuo rintahan tik, tak.
Oi, sydän! Joko haluttaa
Sun rauhaan päästä? "Tik!"
Kas Tuoni työsi tauottaa:
"Tik. tak .. tik ... tak ... tik" ...

Paimenessa

"Anni armas, kullakseni
Koskaan etkö tullekaan?
Sydäntäsi omakseni
Koskaan enkö saanekaan?"

"Lemmi nuorta orpanaani;
Hän on sorja, sopuisa."
"En; en saata, herttaiseni.
Oma kukkani oot sa."

"Hänt' et armasteleis sinä,
Kukkasia haariva?
Hän on päivännouto; minä
Kuivan kankaan kanerva."

"Ollet kankaan kanervakin,
Muutan männyks kankaalle.
Olee kolkko kotisikin,
Ijäksi jään sinulle."

Oksillani suojelen sun
Pilvein uhkauksilta.
Sa taas sydänjuureni mun
Pakkaisilta pahoilta."

Yksinänsä

Tuulonen etsivi
Lehviä lehdon,
Riemuja kuiskavi
Kulkiessaan.
Kukkaset täyttävät
Siskolaiskehdon,
Ystäviks jäävät;
Oudoks ma vaan.

Armaansa, auvoksi
Käkönen kukkuu,
Helkkyen hauskaksi
Jylhänkin maan.
Koivusen oksalla
Peippokin nukkuu
Heimon rinnalla;
Vieras ma vaan.

Paimenen laulanto
Korviini raikuu,
Raipas on astunto,
Laulaessaan.
Lemmityn äänipä
Vastaansa kaikuu:
Miekkoiset nääpä!
Yksin ma vaan.

Koittavi mullekin
Autuuden aamu,
Jolloin jo huoletkin
Heittää ma saan:
Ver' kun ei juokse,
Itse oon haahmu,
Ylkäni luokse
Riennänkin vaan.

Jos olisin Wainämöinen

Jos Wainämöinen olisin,
Ja lauluvoiman saisin,
Näin mahtavaks jos tulisin,
Ma kaiken parantaisin.

Kas silloin kurjan maammekin
Ma Edeniksi loisin,
Ja mieltä myöten kullekin
Vaan tapahtuvan soisin.

Ma Suomen loisin lämpöiseks,
Sen hallat karkottaisin,
Ja kultakedon kalttaiseks
Sen korvet kai'uttaisin.

Myös Ruotslaiset laulaisin
Pois täältä pauhaamasta,
Ja Turkkilaiset ajaisin
Ma koko Europasta.

Nyt johtaa Pohjoisnapahan
Ma Nordensköldin voisin,
Ja astronomein kourahan
Jo kuun ja tähdet toisin.

Ma loisin köyhät rikkaiksi
Ja rikkaat rikkaimmiksi
Ja naimattomat naineiksi
Ja naineet – vapahiksi.

Myös talonpojat herroiksi
Ja herrat – tiesi miksi;
Niin ... varmaan vapaherroiksi,
Kai pyrkivät he niiksi.

Ja itseni? Voi veikkoinen,
Ma tyytyväinen oisin,
Jos Wainämöisen vertainen
Vaan aina olla voisin.

Koska toisin?

Lähteen luona, raidan alla
Impi istui itsekseen.
Päivän tähti taivahalla
Arvais hänet verrakseen.

Impi itki, huokaellen
Sanat lausui hiljaiset.
Raidan norkot kuuleskellen
Oivals ne – ja lintuiset.

Mitä sitten linnut lauloi,
Surkutellen kertoili,
Huolia, mit neittä painoi,
Näin ne linnut lauleli:

Tässä istuttiin me kaksi;
Uljas, reipas, kuink' oil hän!
Yhä yhä rakkaammaksi
Käynyt mull' oil ystävän.

Vaan hän lähti, tietämättä
Mit' oil mulla mielessäin.
Niin – hän lähti, tuntematta
Lemmen tulta syömmessäin.

Miks' en, raukka, rohjennunna
Ilmaista ... voi kuitenkin!
Vaan – ehk' ois hän naurannunna,
Nainenhan ... ma ... olenkin.

Lasisilmäin ostaja

Mies astui kirjakaupahan.
(Tää J: n oil kaupungissa).
"Mit' etsit?" "Silmälaseinhan
Ma olen ostannassa."
Nyt katsellaan ja koetellaan
Pystyiskö kirjaa lukemaan.
"Ei näillä osaa lukea!"
Hän surumieliä huudahtaa.
"No osaatko sa muutoinkaan?"
Nyt myöjä hältä tutkimaan.
"En," vastais mies, "en ensinkään.
Jos niin ois, näit' en etsiskään".

Tuulten tuudittama

Viljapellon pyörtäneellä
Rehoitteli ruusunen,
Kesäpäivän heltehellä
Loistelihe kaunonen.

Monta tuulta tuuditteli
Ruusuiseni kukkia,
Monet perhot muiskutteli
Pienokaisen poskia.

Syksy saapui; ruususelta
Loiston, julma, ryösteli.
Tuulet tuntui kolkommilta,
Ohi perhot rienteli.

Väisteletkö ruusu raiskaa,
Hyljäätkö sa omasi?
Ruusu lausuu. Perho kuiskaa:
"Pistävät on okasi".

"Kiittämätöin," ruusu huokaa,
"Kesäpäivän lempinyt
Etpä huomannut sa okaa,
Ei se silloin pistänyt."

Pyry ilmassa

Rakeet lentää, tuuli vinkuu,
Kas nyt, mikä mylläkkä.
Itä "ilkiästi inkuu",
Käypä kunnan pölläkkä.

Nelistä nyt, hummaseni,
Rientäkäämme kotihin.
Siellä vartoo kultaseni,
Sinä pääset tallihin.

Ratoksemme lauleskelen
Immestäni armaasta,
Linnustani livertelen:
"Minun kultain kaun..."

Eipä käykään laulaminen:
Suun' on täynnä lunta, oi!
Parta jäässä veisaaminen
Kehnoks laulun tehdä voi.

Sävel pyrkii kangistumaan,
Kesken jäi nyt laulelma.
Sen saa vasta luonnistumaan
Liisan lämmin suudelma.

Nelistäppä, hummaseni,
Rientäkäämme kotihin.
Siellä vartoo kultaseni,
Sinä pääset tallihin.

Toivo

Kun ihmislapsi on murheissaan,
Ja sydän huolivi tuskissaan,
Kun mailman myrskyt ne raivoaa,
Oi, mistä hoivan hän saa?

Pois unet haihtuvi kultaiset,
Kut lasna mull' oil niin herttaiset.
Nyt elon viimat ne viiltelee,
Ja riemut pois rientelee.

Yks enkel vainen on rinnassani,
Jon Luojan armosta luoksein sain,
Se syömmen laulaavi lepohon.
Tää enkel – Toivo se on.

Lentotähti

Tuo tähti taivahalla,
Oi, kuinka kirkas on.
Ja kuinka korkialla
Sai Luojalt' asunnon!

Maan tomusta ei tummu
Sen kiilto konsanaan.
Kun luonto lausuu: sammua,
Näät jäljen loistokkaan.

Se tieltä eksyneille
Osoittaa kotoa,
Ja elost' uupuneille
Se lausuu toivoa.

Kas nyt – se katois, vajois
Parhaassa loistossaan.
Ken tähden laill' ei tahtois
Sammua kuollessaan.

Kylmä kirje

Kun kullaltani kirjettä
Ma juoksin tietämässä,
Oil ilma lämmin, lämmintä
Myös mulla sydämessä.
Ja kirje tuli. Kuumissain
Nyt luin sen ja – yskän sain.

Älä ruoski hevoistasi

Herran lempi kun oil luonut
Maan, hän siunattuaan sen
Lahjain kanssa, joit oil suonut.
Uskoi haltuun ihmisen.

Hyödyksemme, huviksemme
Eläimetkin maan hän loi.
Meille omaks iloksemme
Vallan näiden yli soi.

Luojan kuva, luonnon herra,
Miten näytät valtasi?
Viatointa älä sorra:
Senhän kieltää tuntosi.

Voimakkaamman kuuliaisuus
Ruoskallako kostetaan?
Uskollisuus, avullisuus,
Piiskallako palkitaan?

Ihmisparka raivossasi
Julminta oot julmempi;
Arvoltasi hevoistasi
Monta vertaa halvempi.

Kuin se kärsii, kuin se huokaa
Oivalla ei aivosi.
Näännyksissä, vailla ruokaa,
Kieletön on orjasi.

Aika joutuva on, jolloin
Eläintenkin valitus
Vaikenee, vaan katso: silloin
Sua kohtaa rangaistus.

Vanhus kellollensa

Kelloni käydä rapsutat
Niin vilkahasti taas,
Ja "aika rientää" muistutat
Se sun on toimintaas.
Niin – aika rientää armainen,
Ja voimat raukenee.
Vaan: terve! kuollo rauhainen,
Kun hautain aukenee.

Sa murheen, riemun, hetkiä
Oot mulle mittaillut.
Oi, nuoruuteni retkiä!
(Vaikk' oonkin harhailnut).
Nyt muisto teistä vanhuksen
Ehtoota purppuroi,
Ja toivo poistaa pilveksen
Kuin kirkas aamukoi.

Sa vaivoista, kuin vanhuskin,
Jo vihdoin uupuilet.
Niin arvelen, kosk' useinkin
Käymästä taukoilet.
En moiti sua. Mieluimmin
Tok' tointais harjotat,
Ja käyt taas kahta kiivaammin
Kun käymään tarkotat.

Syksyn koivu

On syksy taasen tullunna,
Ja nurmi surkastuu.
Pois pääskykin on muuttanna,
Ja koivu kellastuu.

Sen lehdistä viel' altisna
On toiset liehumaan,
Vaan toiset vartoo, valmisna
Jo mullaks muuttumaan.

Yks viuhka vaan, jon tuuli tuo,
Ne puusta irroittaa.
Ei kastetta ne enään juo,
Vaan haudan maassa saa.

Ja mullaksikin muuttuen
Nuo eivät siksi jää.
Ne luontoa vaan vaihtaen
Taas henkiin heräjä.

Ma muistan, tuota tarkastain,
Myös ihmiselämää.
Noin nuoret, vanhat, rinnattain
Tääll' hetken viivähtää.

Ja lehden lailla, riemuiten,
Ne pyrkii liehumaan.
Kun syksy saapuu, riutuen,
Jo muuttaa Tuonelaan.

Näin syksyn koivu muistuttaa
Vaan katoovaisuutta;
Mut lehti mieleen johdattaa
Myös uutta eloa.

Mistä laulaisin?

Mistä laulais poika parka.
Pieni pilpattelisi?
Itsestensä ku on arka,
Moni vielä moittisi.

Toiset on jo laulellunna
Maan ja taivaan, tähdet, kuun;
Saaret, salmet sanellunna.
Niityt, nurmet, luonnon muun.

Kyllä tiedän mistä laulan:
Simasuu on Selmalla.
Tiedän immen kenokaulan
Tyynen lammin rannalla.

Laulan sentään itsekseni,
Ettei kukaan kuulisi,
Eikä Selmaa omakseni
Toivovan mun luulisi.

Syksyn kukat ovat vaaleita

Kukka, tulehduttuasi,
Miks on pukuis haalea?
Nuorna, juuri noustuasi,
Miks' oot raukka vaalea?

Eikö luonnon varastossa
Osaksesi ollutkaan
Juhla vaippaa? Katvistossa
Loistavaks et tullutkaan.

Oisit nähnyt siskojasi
Kesäpäivän paisteessa;
Korskuvia heimojasi
Nurmivierun laiteessa!

Vaan sa ootkin syksyn lapsi
Härmähelmein kastama;
Karmotuulten armahaksi
Emintimän hoitama.

Kullalleni

(Kansanlaulun tapaan.)

Jos minä lintu olisin, niin aina suvisäällä
Yöt ja päivät lenteleisin kultain majan päällä.

Liihotellen taivahalla laulaa livertäisin,
Lemmen riemut, huolet, kaikki hälle visertäisin.

Oi sua, kullan kukkurata, oi sua silmänterää,
Sinun kaunis katsantois käy läpi sydänkerää.

Jos oot armas kultani, niin katso mua silmiin;
Minä lähden kerallasi vaikka taivaan pilviin.

Kullastain minä lauleskelen – mistä sitten muista?
Eipä laula lintunenkaan lahonneista puista.

Pikku Annin mietteet

Kanttori se selittelee
Tarkoin taivaan tähdetkin;
Maiksi niitä nimittelee,
Auringoiks ja kuiksikin.

Eiköhän ne vainen liene
Autuaitten sieluja,
Joita Luoja luokseen viene
Nauttiin taivaan riemuja.

Salli, Herra, Annisikin
Puhdasna vaan säilyä,
Että kerran taivaallakin
Kirkasna saan säihkyä.

Ilta-laulu

Sammunut on taivahalla
Lännen rusko. Rastaskin
Vaijennut on. Siiven alla
Pää jo nukkuu pääskykin.
Nukkuos myös kultani!
Suojatkoon sua Herrani.

Nurmen kukka nuokkuellen
Silmän pienen ummistaa.
Lammin laine uupuellen
Öisen hetken uinahtaa.
Nukkuos vaan kultani!
Valveilla on lempeni.

Armanani tahdon heittää
Unelmihin autuuden.
Siivillänsä sua peittää
Enkel viattomuuden.
Nukkuos vaan kultani!
Vaiti, vaiti, lauluni.

Kotimaassa

Kotimaass' on oiva olla,
Armas aikaella,
Kenpä merten tuolla puolla
Tahtois elostella?

Kotimaass' on immet sorjat,
Kainot lempiväiset.
Miesten kädet työhön norjat,
Kasvot vereväiset.

Koivu kotikankahailla
On myös herttaisempi,
Kuin on palmut muilla mailla:
Se on ujoisempi.

Täällä autuaamp' on huolla
Riemuissaankin olla.
Kotimaass' on kaunis kuolla
Elon ehtoholla.

UUTISASUKKAAT RISTIKORVESSA

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.